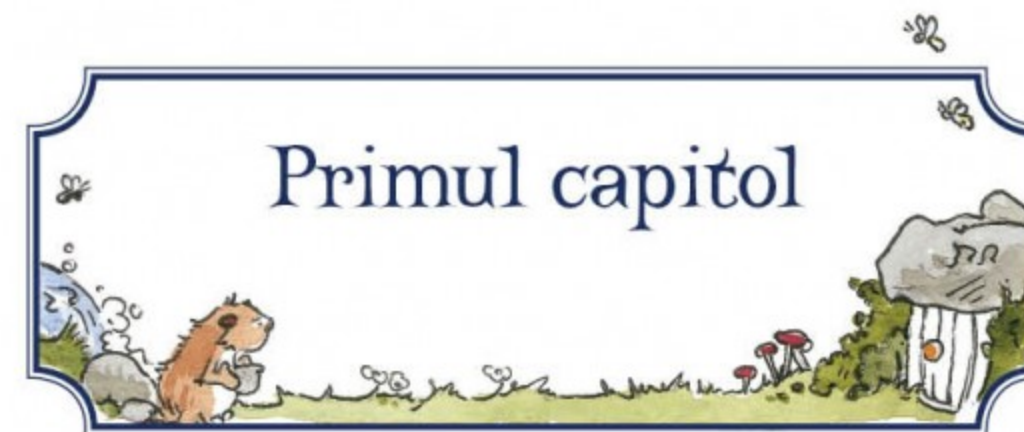

Partea întâi: Drumul

În care Snöfrid bănuiește că urmează evenimente foarte palpitate. Deși, după cum am spus mai devreme, ar fi preferat să-și păstreze liniștea.

Acolo, unde pe ambele maluri ale râului dealuri line îmbrățișează umbra munților uriași, unde oile pasc prietenește alături de capre și cascadele spectaculare freamătă în adâncuri, unde primăvara nenumărați pomi fructiferi umplu aerul cu mireasma florilor, unde iarna domnește o liniște binefăcătoare, iar duminica dimineața sună clopotele bisericii, acolo se află Valea Verde.

Această vale bineînțeles că încă există. Trebuie să vă gândiți totuși că povestea noastră s-a întâmplat în niște zile foarte, dar foarte îndepărtate. De aceea, dacă voi ați veni să vizitați Valea Verde, este posibil să nu mai regăsiți foarte multe lucruri din cele care erau aici în vremurile de demult.

A povestit despre zâne, despre prințesa Gunilla și, ca încheiere, a citit textul codat. Hm, a suspinat, la sfârșit.

— Îmi dau seama că „ajungi“ sus înseamnă că trebuie să merg în sus. Dar restul este la fel de clar pe cât era acest iaz mai devreme. Nu știu mai departe. Pe deasupra, e destul de urgentă toată treaba asta.

Pe măsură ce și-a căpătat puterile, ochii nimfei de apă străluceau din ce în ce mai tare. Noi nu vom întâlni niciodată o astfel de ființă, dar se zice că privirea ei putea vrăji.

— Această ghicitoare îți va testa toate punctele forte, tocmai, face parte din aventura ta. Dar, ai dreptate, este urgent. Și, pentru că tu ne-ai ajutat, te ajut și eu. Da, trebuie să urci până unde se află izvorul iazului meu.

Fontana i-a arătat cascada de pe celălalt mal.

Snöfrid i-a urmărit privirea. Căderea de apă forma un lac, situat sus, în depărtare, și mult, mult mai mare decât iazul. La rândul său, acest lac era alimentat de cascada care fremăta de foarte de sus, de deasupra celui mai înalt pisc, ca și cum ar fi coborât direct dintre nori. Această cascadă era atât de spectaculoasă, încât putea fi văzută și auzită tocmai din Valea Verde, și, datorită înfățișării sale, era numită „voal de mireasă“.

Ceafa lui Snöfrid era cât pe-aci să pocnească, din cauza uitatului în depărtare, atât de sus.

— Hm, a zis el.
Ceea ce ar fi trebuit să însemne:
Asta chiar că este foarte sus.

acțiunii. Cu ceva timp în urmă, acasă la el în Valea Verde, nu ar fi zis niciodată astfel de lucruri. Nici măcar nu le-ar fi gândit vreodată. Și nici acum nu avea prea mult timp să se gândească la ele.

Căci a foșnit din nou. Apoi ceva a mormăit. Nu, nu a mormăit. Ci a zumzăit. Snöfrid a ascultat în continuare cu atenție. Într-adevăr, cineva zumzăia un cântecel pentru sine! Nu foarte tare. Dar mai ales nu foarte frumos. Aparent, absolut fără griji... și discret. Probabil, acel cine-

va habar n-avea că Snöfrid era acolo.

Motiv pentru care Snöfrid s-a hotărât să plece. A vrut să

se strecoare de-acolo, și chiar ar fi reușit asta dacă ar fi ob-

servat creanga uscată care era pe jos în fața lui și care

s-a rupt trosnind zgomotos sub pasul său!

Pentru o fracțiune de secundă, un cap micuț și luminos s-a ivit din tufa de mure. La fel de repede a și dispărut.

În afara mișcării, Snöfrid nu a reușit să observe absolut nimic. În schimb a auzit foșnăitul. Indiferent ce se ascundea acolo în tufiș putea să înainteze repede. Și, chiar înainte de a putea face ceva în privința asta, o ființă a ieșit din tufiș, l-a înconjurat de tot pe Snöfrid, a țopăit peste coada sa și s-a postat perfect drept în fața lui.

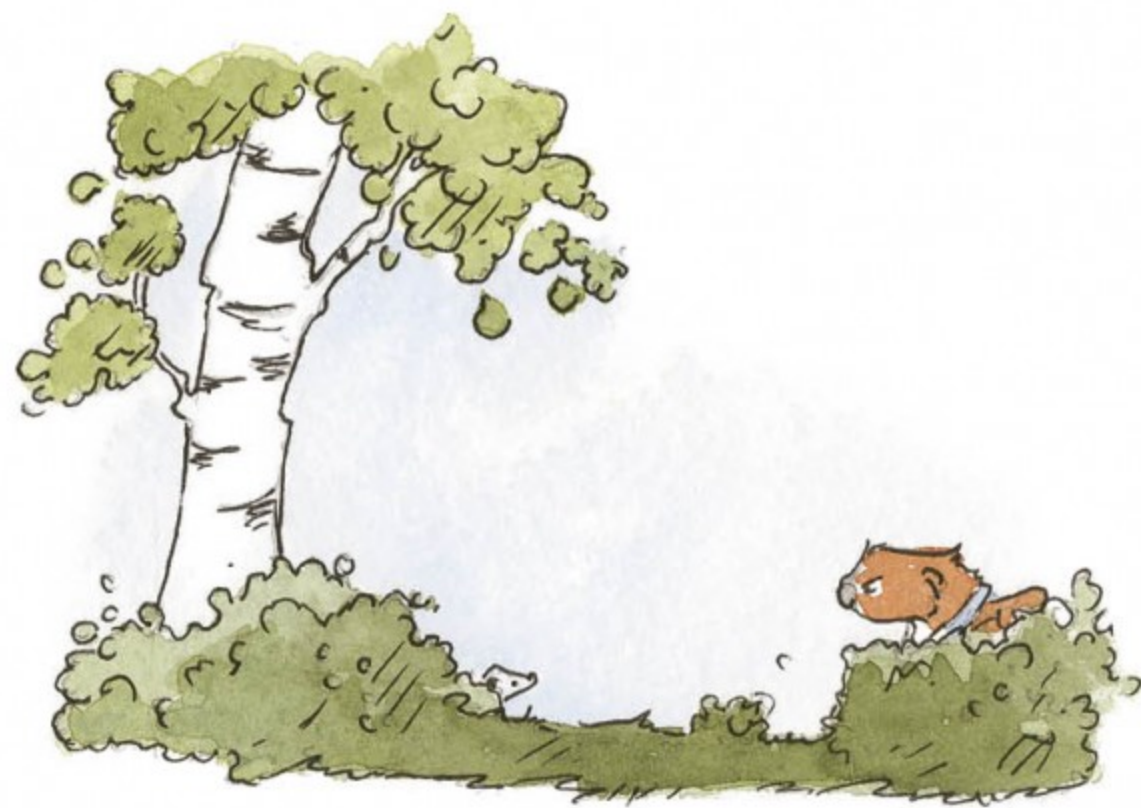

Cei doi au clipit unul către celălalt. Erau, evident, foarte diferiți. Unul mic, iar celălalt și mai mic. Unul deschis la culoare, iar celălalt puțin și mai deschis la culoare. Unul pufos, celălalt mai degrabă plușat. Și totuși, și totuși... Cei doi nu erau chiar total diferiți unul de celălalt.

— Hm, a spus Snöfrid. Vă rog pe voi să vă gândiți ce ar fi vrut să spună în această situație. În orice caz, a clipit sceptic spre micuțul individ.

Și-a lăsat capul într-o parte strâmb, a privit cu ochii mișiți în sus către Snöfrid și, în mod uimitor, a spus la fel:

— Hm.

Capitolul optsprezece

În care Snöfrid pur și simplu
nu poate să creadă
ceea ce cred toți ceilalți,
și de aceea pleacă puțin cam pripit la drum.

— **N**u l-am mai văzut de ore întregi, le-a zis Snöfrid. Se referea la Teutwart. Bineînțeles că Teutwart putea să iasă ca să-și dezmoștească puțin picioarele. Sau se putea aventura pe ulițele din Norporten și delecta cu ceva bun. Deși e greu de închipuit, dar probabil că nu fusese la terci. Și în toate aceste cazuri nu se aflase. Pe de altă parte, Teutwart nu rămăsese niciodată mai multe ore pe-afară. Și, în plus, ar fi zis la revedere, înainte de a pleca de la „Oala cu terci“. Nu, ceva pur și simplu nu se potrivea aici. Asta era evident.

— Voi doi pe unde ați stat atâta timp? a vrut să știe doamna Lundby.

Arp și Herp au spus că se ocupaseră de echipament.

— Din păcate, cineva a cumpărat înaintea noastră ultimele fluiera, a explicat Arp.

— Ni le-a suflat chiar de sub nas! a adăugat Herp.

— Păi atunci toată treaba asta s-a terminat de la sine, a oftat doamna Lundby. Fără fluiera, e mai bine să nu mergeți în nord.

— Mai bine nu, au fost de acord omuleții-zână și au mai povestit ceva timp despre echipament și despre cât de greu le-a fost să nu uite nimic din ce era necesar.

Snöfrid stătea ghemuit puțin deoparte și se uita gânditor la focul din șemineu. Nu se putea gândi la corturi, puf de rață și altele de genul. La fel cum nu-i păsa nici de vreun fluier. Ceea ce, de altfel, mai târziu se va dovedi a fi o mare greșală.

Lui Snöfrid doar o întrebare nu-i dădea pace: Unde era Teutwart? Ce se întâmplase cu el? Nu-și putea închipui că noul lui prieten ar fi putut dispărea pur și simplu.

